

משנה - שבת

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#) • [פרק יא](#) • [פרק יב](#) • [פרק יג](#) • [פרק יד](#) • [פרק טו](#) • [פרק טז](#) • [פרק יז](#) • [פרק יח](#) • [פרק יט](#) • [פרק כ](#) • [פרק כא](#) • [פרק כב](#) • [פרק כג](#) • [פרק כד](#)

[פרק א](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#)

[פרק ב](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

[פרק ג](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

[פרק ד](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#)

[פרק ה](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

[פרק ו](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

[פרק ז](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

[פרק ח](#)

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק יא

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק יב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק יג

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז

פרק יד

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד

פרק טו

משנה א משנה ב משנה ג

פרק טז

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח

פרק יז

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח

פרק יח

משנה א משנה ב משנה ג

פרק יט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק כ

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה

פרק כא

משנה א משנה ב משנה ג

פרק כב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק כג

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה

פרק כד

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

יציאות השבת **א** שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ **ג**.
כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל

בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את גדו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין:

פרק א - משנה ב

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל. לא יכנס אדם למרחץ [ח] ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין. ואם התחילו, אין מפסיקין. מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה:

פרק א - משנה ג

לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישפח ויצא. ולא הלבלר בקלמוסו. ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר [יג]. באמת אמרו, החזן רואה היכן תינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. פיוצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה:

פרק א - משנה ד

ואלו מן ההלכות שאמרו בעלית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לבקרו. נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל, ושמנה עשר דברים גזרו בו ביום:

פרק א - משנה ה

בית שמאי אומרים, אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו

מבְּעוֹד יוֹם. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין:

פּרֵק א - מִשְׁנֵה ו

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין נוֹתְנִין **{כה}** אוֹנִין שֶׁל פְּשֵׁתָן לְתוֹךְ הַתְּנּוֹר, אֶלָּא כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לָּם מְבֻעָד יוֹם, וְלֹא אֶת הַצָּמֶר לִיּוֹרָה, אֶלָּא כְּדֵי שְׂיִקְלֹט הָעֵין. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין פּוֹרְשִׁין **{כח}** מְצוּדוֹת חִיָּה וְעוֹפוֹת וְדָגִים, אֶלָּא כְּדֵי שְׂיִצּוּדוּ מְבֻעָד יוֹם **{כט}**. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין:

פּרֵק א - מִשְׁנֵה ז

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין מוֹכְרִין **{ל}** לְנֶכְרִי וְאֵין טוֹעֲנִין עִמוֹ וְאֵין מְגַבִּיהִין עָלָיו, אֶלָּא כְּדֵי שְׂיִגִיעַ לְמָקוֹם קָרוֹב. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין:

פּרֵק א - מִשְׁנֵה ח

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין נוֹתְנִין עוֹרוֹת לְעֵבֶדָן **{לב}** וְלֹא כְּלִים לְכוֹבֵס נֶכְרִי, אֶלָּא כְּדֵי שְׂיִעֲשׂוּ מְבֻעָד יוֹם. וּבְכֵלָן **{לג}** בֵּית הַלֵּל מִתִּירִין עִם הַשָּׁמֶשׁ **{לד}**:

פּרֵק א - מִשְׁנֵה ט

אָמַר רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, נוֹהֲגִין הָיוּ בֵּית אַבָּא שֶׁהָיוּ נוֹתְנִין כְּלֵי לָבָן לְכוֹבֵס נֶכְרִי שְׁלֵשָׁה יָמִים קִדָּם לַשַּׁבָּת. וְשׂוֹין אֵלָיו וְאֵלָיו, שְׂטוֹעֲנִין קוֹרוֹת בֵּית הַבַּד וְעִגּוּלֵי הַגֵּת:

פרק א - משנה י

אין צולין בִּשְׂרָ, בְּצֶל, וּבִיצָה, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִצּוּלוּ מִבְּעוֹד יוֹם. אין נוֹתְנִין פֶּת לַתְּנּוֹר עִם חֲשֵׁכָה [לו], וְלֹא חֲרָרָה עַל גְּבִי גַחְלִים, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִקְרְמוּ פְּנֵיהָ מִבְּעוֹד יוֹם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, כְּדִי שְׂיִקְרַם הַתְּחִתּוֹן שְׂקָה:

פרק א - משנה יא

מְשַׁלְּשִׁין אֶת הַפֶּסַח בְּתְנּוֹר עִם חֲשֵׁכָה. וּמֵאַחֲזִין אֶת הָאוֹר בְּמִדּוֹרֵת בֵּית הַמּוֹקֵד. וּבְגַבּוּלֵיו, כְּדִי שְׂיִאַחֲזוּ הָאוֹר בְּרֶבֶן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּפִתְחֵי, כָּל שְׂהוּא:

פרק ב

פרק ב - משנה א

בְּמָה מְדַלִּיקִין וּבְמָה אין מְדַלִּיקִין. אין מְדַלִּיקִין לֹא בְּלֶכֶשׁ, וְלֹא בְּחֶסֶן, וְלֹא בְּכֶלֶךְ, וְלֹא בְּפִתִּילַת הָאֵידָן, וְלֹא בְּפִתִּילַת הַמִּדְבָּר, וְלֹא בִירוּקָה שְׂעַל פְּנֵי הַמַּיִם. וְלֹא בְּזֶפֶת, וְלֹא בְּשַׁעוֹה, וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק, וְלֹא בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה, וְלֹא בְּאַלְיָה, וְלֹא בְּחֶלֶב. נְחוּם הַמְּדִי אוֹמֵר, מְדַלִּיקִין בְּחֶלֶב מִבְּשָׁל. וְחֻכְמַיִם אוֹמְרִים, אֶחָד מִבְּשָׁל וְאֶחָד שְׂאִינוּ מִבְּשָׁל, אין מְדַלִּיקִין בּוֹ:

פרק ב - משנה ב

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. רבי ישמעאל אומר, אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת. וחכמים מתירין בכל השמנים, בשמן שמשמן, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות, בעטרן ובנפט. רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד:

פרק ב - משנה ג

כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן. וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן. פתילת הפגד שקפלה ולא הבהבה, רבי אליעזר אומר, טמאה, ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר, טהורה, ומדליקין בה:

פרק ב - משנה ד

לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא **ה** של חרס. ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם את הקערה שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת. ורבי יהודה מתיר:

פרק ב - משנה ה

המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן, פטור. כחס **ח** על הנר, כחס על השמן, כחס על הפתילה, חב. ורבי יוסי פוטר **ט** בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחים:

פרק ב - משנה ו

על שלש עבירות נשים מתות בשעת לדתו, על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר:

פרק ב - משנה ז

שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם השכה. עשותם. ערבבתם. הדליקו את הנר. ספק השכה ספק אין השכה, אין מעשרין את הודאי, ואין מטבילין את הכלים, ואין מדליקין את הנרות, אבל מעשרין את הדמאי, ומערבין, וטומנין את החמין:

פרק ג

פרק ג - משנה א

פירה שהסיקוה בקש ובגבבא, נותנים עליה תבשיל. בגפת ובעצים, לא יתן עד שיגרוף, או עד שיתן את האפר. בית שמאי אומרים, חמין אבל לא תבשיל. ובית הלל אומרים, חמין ותבשיל. בית שמאי אומרים, נוטלין אבל לא מחזירין. ובית הלל אומרים, אף מחזירין:

פרק ג - משנה ב

תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא, לא יתן (ה) בין מתוכו בין מעל גביו. כפח שהסיקוהו בקש ובגבבא, הרי זה ככירים, בגפת ובעצים, הרי הוא כתנור:

פרק ג - משנה ג

אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין. ורבי יוסי מתיר. ולא יטמיננה בחל ובאבק דרכים בשביל שתצלה:

פרק ג - משנה ד

מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין. אמרו להן חכמים, אם בשבת (ט), כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה. מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת. אנטיכי, אף על פי שגרופה, אין שותין ממנה:

פרק ג - משנה ה

המחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו, אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירו. האלפס והקדרה שהעבירו מרתחין, לא יתן לתוכן תבלין, אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי. רבי יהודה אומר, לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר:

פרק ג - משנה ו

אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן. ואם נותנו מבעוד יום, מתר [יא]. ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן. מטלטלין גר חדש, אבל לא ישן. רבי שמעון אומר, כל הנרות מטלטלין, חוץ מן הנר הדולק בשבת. נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה:

פרק ד

פרק ד - משנה א

במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת ולא בזבל, לא במלח ולא בסיד ולא בחל, בין לחים בין יבשים. לא בתבן ולא בזגים ולא במוכים ולא בעשבים בזמן שהן לחים, אבל טומנין בהן כשהן יבשין. טומנין בכסות ובפרות, בכנפי יונה ובנסרת של חרשים ובנערת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה:

פרק ד - משנה ב

טומנין בשלחין, ומטלטלין אותן, בגזי צמר, ואין מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה, נוטל [ה] את הפסוי והן נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר, קפה, מטה על צדה ונוטל, שמא יטל ואינו יכל להחזיר [ו]. וחכמים אומרים, נוטל ומחזיר. לא כשהו מבעוד יום, לא יכסנו משתחשך. כשהו ונתגלה, מתר לכסותו. ממלא את הקיתון ונותן לתחת הכר, או תחת הקסת:

פרק ה - משנה א

במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה. יוצא הגמל באפסר, ונאקה [א] בחטם, ולבדקיס בפרמביא, וסוס בשיר, וכל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכים בשיר, ומזין עליהן [ב] וטובלין במקומן [ג]:

פרק ה - משנה ב

חמור יוצא במרדעת, בזמן שהיא קשורה לו. זכרים יוצאין לבובין. רחלות יוצאות שחוזות, כבולות וכבונות [ה]. העזים יוצאות צרורות. רבי יוסי אוסר בכלן, חוץ מן הרחלין הכבונות. רבי יהודה אוסר, עזים יוצאות צרורות ליבש, אבל לא לחלב:

פרק ה - משנה ג

ובמה אינה יוצאה. לא יצא גמל במטוטלת, לא עקוד ולא רגול, וכן שאר כל הבהמות. לא יקשר גמלים זה בזה וימשך. אבל מכניס חבלים לתוך ידו וימשך, ובלבד שלא יכרך [ז]:

פרק ה - משנה ד

אין חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו, ולא בזוג, אף על פי שהוא פקוק, ולא בסלם שבצוארו, ולא ברצועה שברגלו. ואין התרנגולין יוצאין בחוטין, ולא ברצועות שברגליהם. ואין הזכרים יוצאין בעגלה שתחת האליה שלהן. ואין הרחלים יוצאות חנונות. ואין העגל יוצא בגימון. ולא פרה בעור הקפר, ולא ברצועה שבין קרניה. פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה ברצועה שבין קרניה, שלא ברצון חכמים:

פרק ו

פרק ו - משנה א

במה אשה יוצאה **[א]** ובמה אינה יוצאה. לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה. ולא תטבל בהן עד שתרפם. ולא בטטפת ולא בסנבוטין בזמן שאינן תפורין. ולא בכבול לרשות הרבים. ולא בעיר **[ד]** של זהב, ולא בקטלא, ולא בנזמים, ולא בטבעת שאין עליה חותם, ולא במחט שאינה נקובה. ואם יצאת, אינה חייבת חטאת:

פרק ו - משנה ב

לא יצא האיש בסנדל המסמר, ולא ביחיד בזמן שאין ברגלו מכה, ולא בתפלין **[ט]**, ולא בקמע בזמן שאינו מן הממחה, ולא בשריון, ולא בקסדא, ולא במגפיים. ואם יצא, אינו חייב חטאת **[י]**:

פרק ו - משנה ג

לא תצא אשה במחט הנקובה, ולא בטבעת שיש עליה חותם, ולא בכוליאר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פליטון. ואם יצתה, חיבת חטאת, דברי רבי מאיר. וחכמים פוטרין בכובלת ובצלוחית של פליטון:

פרק ו - משנה ד

לא יצא האיש לא בסניף, ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברמח. ואם יצא, חיב חטאת. רבי אליעזר אומר, תכשיטין הן לו. וחכמים **יב** אומרים, אינן אלא לגנאי, שנאמר (ישעיה ב) וכתתו חרבותם לאתים וחייתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה. בירית, טהורה, ויוצאין בה בשבת. כבלים, טמאין, ואין יוצאין בהם בשבת:

פרק ו - משנה ה

יוצאה אשה בחוטי שער, בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה, ובטטפת ובסנבוטין בזמן שהן תפורין. בכבול ובפאה נכרית לחצר **יז**. במוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקינה לנדתה. בפלפל ובגרגיר מלח ובכל דבר שתתן לתוך פיה, ובלבד שלא תתן לכתחלה **טו** בשבת. ואם נפל **טז**, לא תחזיר. שן תותבת ושן של זהב, רבי מתיר, וחכמים אוסרים:

פרק ו - משנה ו

יוצאה בסלע שעל הצינית. הבנות קטנות יוצאות בחוטין ואפלו בקסמין

שְׂבָאֲזִיָּהֶם. עֲרֵבִיּוֹת יוֹצְאוֹת רְעוּלוֹת, וּמִדֵּיּוֹת פְּרוּפּוֹת, וְכֹל אָדָם, אֶלָּא
שְׂדֵבְרוּ חֲכָמִים בְּהִנְחָה:

פרק ו - משנה ז

פּוֹרְפֶת **ז** עַל הָאָבּוֹ וְעַל הָאָגוּז וְעַל הַמְטֵבֶע, וּבִלְבָד שְׁלֵא תִפְרֹף לְכַתְחֵלָה
בְּשַׁבָּת:

פרק ו - משנה ח

הַקִּטֵּעַ יוֹצֵא בְּקֵב שְׁלוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְרַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר. וְאִם יֵשׁ לוֹ בֵּית
קְבוּל כְּתוּתִים, טֵמֵא. סְמוּכוֹת שְׁלוֹ, טֵמֵאִין מִדֶּרֶס, וְיוֹצְאִין בְּהוֹן בְּשַׁבָּת,
וְנִכְנְסִין בְּהוֹן בְּעֵזְרָה. כֶּסֶא וְסְמוּכוֹת שְׁלוֹ, טֵמֵאִין מִדֶּרֶס, וְאִין יוֹצְאִין בְּהוֹן
בְּשַׁבָּת, וְאִין נִכְנְסִין בְּהוֹן בְּעֵזְרָה **כב**. אֲנִקְטְמִין טְהוּרִין, וְאִין יוֹצְאִין בְּהוֹן:

פרק ו - משנה ט

הַבְּנִים יוֹצְאִין בְּקִשְׁרִים, וּבְנֵי מְלָכִים בְּזוּגִין. וְכֹל אָדָם **כג**, אֶלָּא שְׂדֵבְרוּ
חֲכָמִים בְּהִנְחָה:

פרק ו - משנה י

יוֹצְאִין בְּבִיצַת הַחֶרְגוֹל, וּבִשְׁוֹן שׁוּעַל, וּבְמִסְמֵר מִן הַצְּלוּב, מִשׁוּם רְפוּאָה,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵף בְּחַל אֶסוּר, מִשׁוּם דְּרָכֵי הָאֱמוּרִי:

כָּל־גְּדוֹל אָמְרוּ בַשַּׁבָּת. כָּל הַשּׁוֹכֵחַ עֵקֶר שַׁבָּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה, אֵינּוּ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת. הַיּוֹדֵעַ עֵקֶר שַׁבָּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה, חַיֵּב עַל כָּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת. הַיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא שַׁבָּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה, חַיֵּב עַל כָּל [ב] אֶב מְלָאכָה וּמְלָאכָה. הַעוֹשֶׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה מֵעִין מְלָאכָה אַחַת, אֵינּוּ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת:

אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת [ג]. הַזֹּרֵעַ. וְהַחֹרֵשׁ. וְהַקּוֹצֵר. וְהַמְעַמֵּר. הַדָּשׁ. וְהַזֹּרֵה. הַבוֹרֵר. הַטּוֹחֵן. וְהַמְרַקֵּד. וְהַלֵּשׁ. וְהַאֹפֶה. הַגּוֹזֵז אֶת הַצֶּמֶר. הַמְלַבְּנוֹ. וְהַמְנַפֵּצוֹ. וְהַצּוֹבְעוֹ. וְהַטּוֹוֶה. וְהַמְסִיד. וְהַעוֹשֶׂה שְׁנֵי בְּתֵי נִירִין. וְהַאֹרֵג שְׁנֵי חוּטִין. וְהַפּוֹצֵעַ שְׁנֵי חוּטִין. הַקּוֹשֵׁר. וְהַמְתִּיר. וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי תַפְּירוֹת. הַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפֵּר שְׁתֵּי תַפְּירוֹת. הַצָּד צְבִי. הַשּׁוֹחֲטוֹ. וְהַמְפְּשִׁיטוֹ. הַמּוֹלְחוֹ, וְהַמְעַבֵּד אֶת עוֹרוֹ. וְהַמּוֹחֵקוֹ. וְהַמְחַתְּכוֹ. הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. הַבוֹנֶה. וְהַסּוֹתֵר [ט]. הַמְכַבֵּה. וְהַמְבַּעֵר. הַמְכַּה בַּפְּטִישׁ. הַמוֹצִיא מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת. הָרִי אֵלוֹ אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת:

וְעוֹד כָּל־אֶחָר אָמְרוּ. כָּל הַכָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ וּמִצְנִיעֵין כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשַּׁבָּת,

חַיֵּב עָלָיו חֲטָאת, וְכָל שְׂאִינּוֹ כְּשֶׁר לְהִצְנִיעַ וְאִין מִצְנִיעִין כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוֹ
בְּשֶׁבֶת, אִינּוֹ חַיֵּב אֵלָּא הַמִּצְנִיעוֹ:

פרק ז - משנה ד

הַמוֹצִיא תְּבוֹן, כְּמִלָּא פִי פְּרָה. עֶצָה, כְּמִלָּא פִי גָמַל. עֲמִיר, כְּמִלָּא פִי טָלָה.
עֲשָׂבִים, כְּמִלָּא פִי גָדִי. עָלִי שׁוּם וְעָלִי בְּצָלִים, לַחִים, כְּגֵרוּגְרָת, יְבֻשִׁים,
כְּמִלָּא פִי גָדִי. וְאִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שְׁלֹא שׁוּוּ בְּשַׁעוּרֵיהוֹן. הַמוֹצִיא
אֲכָלִים כְּגֵרוּגְרָת, חַיֵּב, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שְׁשׁוּוּ בְּשַׁעוּרֵיהוֹן, חוּץ
מִקְלָפֵיהוֹן וְגֵרְעֵינֵיהוֹן וְעֻקְצֵיהוֹן וְסִבּוֹן וּמְרֻסָּנוֹ **[יב]**. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, חוּץ
מִקְלָפֵי עֲדָשִׁים שְׁמֵת־בְּשָׁלוֹת עֲמָהוֹן:

פרק ח

פרק ח - משנה א

הַמוֹצִיא יַיִן, כְּדִי מְזִיגַת הַכּוֹס. חֶלֶב, כְּדִי גְמִיעָה. דְּבֵשׁ, כְּדִי לִתֵּן עַל הַכֶּתֶת.
שָׁמֶן, כְּדִי לְסוּד אֲבָר קֶטָן. מִים, כְּדִי לְשׁוּף בְּהֵם אֶת הַקִּילּוֹר **[ג]**. וְשֶׁאֵר כָּל
הַמְּשָׁקִין, בְּרַבִּיעִית. וְכָל הַשׁוֹפְכִין, בְּרַבִּיעִית. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כֶּלֶן
בְּרַבִּיעִית, וְלֹא אָמְרוּ כָּל הַשַּׁעוּרִין הִלְלוּ אֵלָּא לְמִצְנִיעֵיהוֹן:

פרק ח - משנה ב

הַמוֹצִיא חֶבֶל, כְּדִי לַעֲשׂוֹת אֵזוֹן **[ד]** לְקַפָּה. גָּמִי, כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּלָאֵי לִנְפָה

וְלִכְבֵּרָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדֵי לְטַל מִמֶּנּוּ מִדַּת מִנְעַל לְקָטָן. נִיר, כְּדֵי לְכַתֵּב
עָלָיו קֶשֶׁר מוֹכָסִין. וְהַמוֹצֵיא קֶשֶׁר {ה} מוֹכָסִין, חֵיב. נִיר מַחוּק, כְּדֵי לְכַרֵּךְ
עַל פִּי צְלוּחִית קֶטְנָה שֶׁל פְּלִיטוֹן:

פרק ח - משנה ג

עוֹר {ו}, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת קִמְעַ. קָלָף {ז}, כְּדֵי לְכַתֵּב עָלָיו פְּרִשָּׁה קֶטְנָה שְׁבִתְפָלִין,
שֶׁהִיא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל {ח}. דִּין, כְּדֵי לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. כָּחַל, כְּדֵי לְכַחֵל עֵין
אַחַת:

פרק ח - משנה ד

דָּבָק, כְּדֵי לְתַן בְּרֵאשׁ הַשְּׁבִשְׁבֵת. זָפַת וְגַפְרִית, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נֶקֶב. שְׁעוּה, כְּדֵי
לְתַן עַל פִּי נֶקֶב קָטָן {ט}. חֲרָסִית, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פִּי כוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פְּטָפוּט. סַבִּין, כְּדֵי לְתַן עַל פִּי כוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
סִיד, כְּדֵי לְסוּד קֶטְנָה שְׁבִבָנוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת כְּלָפוֹל. רַבִּי
נְחֻמִּיהַ אוֹמֵר, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֲנָדִיפִי:

פרק ח - משנה ה

אֲדָמָה, כְּחוֹתֵם הַמְרָצוּפִים, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כְּחוֹתֵם
הָאֲגָרוֹת. זָבֵל וְחַל הַדֵּק, כְּדֵי לְזַבֵּל קָלַח שֶׁל פְּרוּב, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כְּדֵי לְזַבֵּל פְּרִשָּׁא. חַל הַגֶּס, כְּדֵי לְתַן עַל מְלֵא כֶף סִיד.
קָנָה, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת קְלָמוֹס. וְאִם הָיָה עָב אוֹ מְרָסָס, כְּדֵי לְבַשֵּׁל בּוֹ בִיצָה קְלָה
שְׁבִיבִיצִים, טְרוּפָה וְנִתְוִנָה בְּאֵלְפָס:

פרק ח - משנה ו

עָצָם, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת תְּרוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת מְמוֹנוֹ חָף. זְכוּכִית,
כְּדֵי לְגָרוֹר בּוֹ רֹאשׁ הַכֶּרֶךְ. צָרוּר אוֹ אָבוֹן, כְּדֵי לְזָרֵק בְּעוֹף. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֵּר
יַעֲקֹב אוֹמֵר, כְּדֵי לְזָרֵק בְּבַהֲמָה:

פרק ח - משנה ז

חָרֵס, כְּדֵי לְתַן בֵּין פְּצִים לְחִבְרוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, כְּדֵי
לְחַתּוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כְּדֵי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית. אָמַר רַבִּי
מֵאִיר, אֵף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדַבֵּר, זָכָר לְדַבֵּר (ישעיה ל), וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ
חָרֵשׁ לְחַתּוֹת אֵשׁ מִיְקוּד. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי **[יא]**, מִשָּׁם רְאִיָּה **[יב]**, וְלַחֲשׂוֹף
מִים מְגָבָא

פרק ט

פרק ט - משנה א

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מְנִין לְעִבּוּדַת כּוֹכָבִים שְׁמִטְמָאָה בְּמִשָּׂא כְּנָדָה, שְׁנֵאָמַר
(ישעיה ל) תִּזְרַם כְּמוֹ דָּוָה, צָא תֹאמַר לוֹ, מָה נָדָה מְטִמָּאָה בְּמִשָּׂא, אֵף עִבּוּדָה
זָרָה מְטִמָּאָה בְּמִשָּׂא:

פרק ט - משנה ב

מִנֵּי לְסַפִּינָה שֶׁהִיא טְהוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ט) דֶּרֶךְ אֲנִיָּה בְּלֵב יָם. מִנֵּי לְעֵרוּגָה שֶׁהִיא שֹׁשֶׁה עַל שֹׁשֶׁה טְפָחִים שֶׁזֹּרְעִין בְּתוֹכָהּ חֲמֹשֶׁה זֵרְעוֹנִין, אֲרֻבָּעָה בְּאַרְבַּע רוּחוֹת הָעֵרוּגָה וְאֶחָד בְּאַמְצֵעַ, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סא) כִּי כְּאֲרָץ תּוֹצִיא צְמָחָה וְכִגְנָה זְרוּעֶיהָ תִצְמִיחַ, זֵרְעָה לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא זְרוּעֶיהָ:

פרק ט - משנה ג

מִנֵּי לְפוֹלְטָת שֶׁכָּבַת זֶרַע בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהִיא טְמֵאָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יט) הָיוּ נְכוֹנִים לְשִׁלְשֶׁת יָמִים. מִנֵּי שֶׁמְרַחֵצִין אֶת הַמִּילָה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לד) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כְּאָבִים. מִנֵּי שֶׁקוֹשְׁרִין לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ:

פרק ט - משנה ד

מִנֵּי לְסִיכָה שֶׁהִיא כְּשֶׁתִּיָּה בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים, אֵף עַל פִּי שְׂאִין רֵאֵה לְדָבָר, זָכַר לְדָבָר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קט) וַתְּבֹא כַּמִּים בְּקִרְבּוֹ וְכִשְׁמֹן בְּעֵצְמוֹתָיו:

פרק ט - משנה ה

הַמוֹצֵיא עֲצִים, כְּדִי לְבַשֵּׁל **(ה)** בִּיצָה קְלָה. תְּבַלִּין **(ו)**, כְּדִי לְתַבֵּל בִּיצָה קְלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. קְלָפֵי אֶגּוּזִים, קְלָפֵי רְמוֹנִים, אֲסָטִיס וּפּוּאָה, כְּדִי לְצַבֵּעַ בָּהֶן בְּגָד קָטָן בְּסֻבָּכָה. מִי רְגִלִים, נֶתֶר וּבְרִית, קְמוֹנִיא וְאַשְׁלֵג, כְּדִי לְכַבֵּס בָּהֶן בְּגָד קָטָן בְּסֻבָּכָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדִי לְהַעֲבִיר עַל הַכֶּתֶם:

פרק ט - משנה ו

פְּלֶפֶט, כָּל שֶׁהוּא. וְעֵטָרוֹ, כָּל שֶׁהוּא. מִיָּנִי בְּשָׂמִים **ח** וּמִיָּנִי מִתְּכוּת, כָּל שֶׁהוּא. מֵאֲבָנֵי הַמְּזִבַּח וּמֵעֶפֶר הַמְּזִבַּח, מִקֶּקֶס סִפְרִים וּמִקֶּקֶס מִטְּפָחוֹתֵיהֶם, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמִּצְנִיעִין אוֹתָן לְגִנָּן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף הַמוֹצֵיא מִמִּשְׁמֵשֵׁי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יג) וְלֹא יִדְבַק בְּיָדָךְ מְאוֹמָה מִן הַחֶרֶם:

פרק ט - משנה ז

הַמוֹצֵיא קֶפֶת הַרוֹכֵלִין, אִף עַל פִּי שְׂיֵשׁ בָּהּ מִיָּנִין הַרְבֵּה, אֵינּוּ חֵיב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת. זֶרְעוֹנֵי גֶנֶה, פְּחוֹת מִפְּגִרוֹגֶרֶת **י**. רַבִּי יְהוּדָה בֵּן בְּתִירָא אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה **יא**. זֶרַע קְשׁוּאִין, שְׁנַיִם. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנַיִם. זֶרַע פּוֹל הַמְּצָרִי, שְׁנַיִם. חֶגֶב חֵי טְהוֹר, כָּל שֶׁהוּא. מֵת, פְּגִרוֹגֶרֶת. צִפְרַת כְּרָמִים, בֵּין חֵיהָ בֵּין מֵתָהּ, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמִּצְנִיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף הַמוֹצֵיא חֶגֶב חֵי טְמֵא, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמִּצְנִיעִין אוֹתוֹ לְקָטָן לְשַׁחֵק בּוֹ:

פרק י

פרק י - משנה א

הַמִּצְנִיעַ לְזֶרַע וּלְדָגְמָא וְלְרִפּוּאָה, וְהוֹצִיאוּ בְּשֶׁבֶת, חֵיב בְּכֹל שֶׁהוּא **ב**. וְכֹל אָדָם אֵין חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ. חֵזֵר וְהִכְנִיסוֹ, אֵינּוּ חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ:

פרק י - משנה ב

המוציא אכליו ונתנו על האסקפה, בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר, פטור, מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת. קפה שהיא מלאה פרות ונתנה על האסקפה החיצונה, אף על פי שרב הפרות מבחוץ, פטור, עד שיוציא את כל הקפה:

פרק י - משנה ג

המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתפו, חיב, שכן משא בני קהת. כלאחר [ו] ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, באזנו ובשערו, ובפנדתו ופיה למטה, בין פנדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו [ט], פטור, שלא הוציא קדרך המוציאין:

פרק י - משנה ד

המתכוון להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור, לאחריו ובא לו לפניו [י], חיב. באמת אמרו, האשה החוגרת בסניר בין מלפניה ובין מלאחריה חיבת, שכן ראוי להיות חוזר. רבי יהודה אומר, אף מקבלי פתקין:

פרק י - משנה ה

המוציא כפר לרשות הרבים, חיב. הוציאוהו שנים, פטורין. לא יכל אחד להוציאו והוציאוהו שנים, חיבים. ורבי שמעון פוטר. המוציא אכלין פחות מפשעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפלה לו. את החי במטה, פטור אף על המטה, שהמטה טפלה לו. את המת במטה, חיב. וכן בזית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ, חיב. ורבי שמעון פוטר:

פרק י - משנה ו

הנוטל צפרניו זו בזו, או בשניו, וכן שערו, וכן שפמו, וכן זקנו, וכן הגודלת, וכן הפוחלת, וכן הפוקקת, רבי אליעזר מחיב, וחכמים אוסרין משום שבות. התולש מעציץ נקוב, חיב, ושאינו נקוב, פטור. ורבי שמעון פוטר בזה: ובזה:

פרק יא

פרק יא - משנה א

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חיב. מרשות היחיד לרשות הרבים באמצע, רבי עקיבא מחיב, וחכמים פוטרין:

פרק יא - משנה ב

פיצד. שתי גזזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו, פטור. היו שתיהן בדיוטא אחת, המושיט חיב, והזורק פטור, שפד היתה עבודת הלויים **[ו]**, שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטין הקרשים מזו לזו, אבל לא זורקין. חלית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה, הנוטל מהן והנותן על גבן, חיב, פחות מכן, פטור:

פרק יא - משנה ג

הזורק ארבע אמות בפתל [ז], למעלה מעשרה טפחים, כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים, כזורק בארץ. הזורק בארץ ארבע אמות [ח], חייב. זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות, פטור. חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות, חייב:

פרק יא - משנה ד

הזורק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכו ארבע אמות, חייב. וכמה הוא רקק מים, פחות מעשרה טפחים. רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק בתוכו ארבע אמות, חייב:

פרק יא - משנה ה

הזורק מן הים ליבשה ומן היבשה לים, ומן הים לספינה ומן הספינה לים, ומן הספינה לחברתה, פטור. ספינות קשורות זו בזו, מטלטלין מזו לזו. אם אינן קשורות, אף על פי שמקפות, אין מטלטלין מזו לזו:

פרק יא - משנה ו

הזורק ונזפר לאחר שיצתה מידו, קלטה אחר [יג], קלטה כלב [יד], או שנשרפה, פטור. זרק לעשות חבורה, בין באדם בין בבמה, ונזפר עד שלא נעשה חבורה, פטור. זה הכלל, כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שגגה,

פְּטוּרִין, עַד שְׁתֵּהא תַחלָּתוֹ וְסוּפֹן שְׁגָגָה:

פרק יב

פרק יב - משנה א

הבונה [א], כִּמָּה יבנה ויהא חיב, הבונה כֹּל שֶׁהוא [ב], וְהמְסִתֵּת, וְהמְכָה בפְּטִישׁ וּבְמַעֲצָד, הַקּוֹדֵחַ כֹּל שֶׁהוא, חיב. זֶה הַכֹּל [ה], כֹּל הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה וּמְלָאכָתוֹ מִתְקִימַת בְּשַׁבַּת [ז], חיב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִף הַמְכָה בְּקֶרֶן עַל הַסֵּדוֹן בְּשַׁעַת מְלָאכָה, חיב, מִפְּנֵי שֶׁהוא כְּמִתְקוֹן מְלָאכָה:

פרק יב - משנה ב

החורש [ט] כֹּל שֶׁהוא [י], הַמְנַכֵּשׁ וְהַמְקַרְסֵם וְהַמְזַרְד כֹּל שֶׁהוא, חיב. הַמְלַקֵּט עֵצִים, אִם לְתַקּוֹן, כֹּל שֶׁהוּא, אִם לְהַסֵּק, כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קְלָה. הַמְלַקֵּט עֵשְׂבִים, אִם לְתַקּוֹן, כֹּל שֶׁהוא, אִם לְבַהֲמָה, כְּמֵלֵא פִי הַגְּדִי:

פרק יב - משנה ג

הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, בֵּין בֵּימֵינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאֵלוֹ, בֵּין מִשֵּׁם אֶחָד בֵּין מִשְׁנֵי שְׁמוֹת, בֵּין מִשְׁנֵי סְמֻמֵּיּוֹת, בְּכֹל לְשׁוֹן, חיב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא חִיבוּ שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת אֶלָּא מִשׁוּם רֶשֶׁם, שֶׁכֵּךְ הָיוּ כּוֹתְבִין עַל קֶרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, לִידַע אִיזוֹ בֶּן זֹגוֹ. אָמַר רַבִּי, מְצִינוֹ שֵׁם קָטָן מִשֵּׁם גָּדוֹל, שֵׁם מִשְׁמַעוֹן [יד] וְשִׁמּוּאֵל,

נח מנחור, דן מדנניאל, גד מגדיאל:

פרק יב - משנה ד

הכותב שתי אותיות בהעלים אחד, חב. כתב בדיו, בסם, בסקרא, בקומוס ובקנקנתום, ובכל דבר שהוא רושם, על שני כתלי זויות ועל שני לוחי פנקס, והו נהגין זה עם זה, חב. הכותב על בשרו, חב. המסרט על בשרו, רבי אליעזר מחיב חטאת, ורבי יהושע פוטר:

פרק יב - משנה ה

כתב במשקין, במי פרות, באבק דרכים, באבק הסופרים, ובכל דבר שאינו מתקים, פטור. לאחר דו, בגלו, בפיו ובמרפקו, כתב אות אחת סמוך לכתב, וכתב על גבי כתב, נתפון לכתב חיית וכתב שני זינין, אחד בארץ {זו} ואחד בקורה, כתב על שני כתלי הבית, על שני דפי פנקס ואין נהגין זה עם זה, פטור. כתב אות אחת נוטריקון, רבי יהושע בן בתירא מחיב, וחכמים פוטרין:

פרק יב - משנה ו

הכותב שתי אותיות בשני העלמות, אחת שחרית ואחת בין הערבים, רבן גמליאל מחיב, וחכמים פוטרין:

פרק יג - משנה א

רבי אליעזר אומר, האורג {א} שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריג, חיב. וחכמים אומרים, בין בתחלה בין בסוף, שעורו שני חוטין:

פרק יג - משנה ב

העושה שני בתי נירין בנירין, בקרוס, בנפה, בכברה ובסל {ב}, חיב. והתופר {ה} שתי תפירות, והקורע על מנת לתפר שתי תפירות:

פרק יג - משנה ג

הקורע בחמתו ועל מתו, וכל המקלקליו, פטורין. והמקלקל על מנת לתקו, שעורו כמתקו:

פרק יג - משנה ד

שעור המלבן {ז} והמנפץ והצובע והטונה, כמלא רחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין, שעורו כמלא הסיט:

פרק יג - משנה ה

רבי יהודה אומר, הצד **ה** צפור למגדל וצבי לבית, חיב. וחכמים אומרים, צפור למגדל, וצבי לבית ולחצר ולביבין. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל הביבין שוין. זה הכלל, מחסר צידה, פטור, ושאינו מחסר צידה, חיב:

פרק יג - משנה ו

צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו, חיב. נעלו שנים, פטורין. לא יכל אחד לנעל ונעלו שנים, חיבין. ורבי שמעון פוטר:

פרק יג - משנה ז

ישב האחד על הפתח ולא מלאהו, ישב השני ומלאהו, השני חיב. ישב הראשון על הפתח ומלאהו, ובא השני וישב בצדו, אף על פי **ז** שעמד הראשון והלך לו, הראשון חיב והשני פטור. הא למה זה דומה, לנועל את ביתו לשמרו ונמצא צבי שמור בתוכו:

פרק יד

פרק יד - משנה א

שְׁמֵנָה שְׂרָצִים הָאֲמֹרִים בַּתּוֹרָה, הַצָּדָן וְהַחוּבֵל בָּהֶן, חֵיב. וְשֶׁאֵר שְׂקָצִים וּרְמָשִׁים, הַחוּבֵל בָּהֶן פְּטוּר, הַצָּדָן לְצַרְדָּ, חֵיב, שְׁלֹא לְצַרְדָּ, פְּטוּר. חֵיָה וְעוֹף שְׁבִרְשׁוּתוֹ, הַצָּדָן פְּטוּר, וְהַחוּבֵל בָּהֶן חֵיב:

פרק יד - משנה ב

אֵין עוֹשִׂין הִילְמִי בְּשַׁבָּת, אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא אֶת מִי הַמְּלַח וְטוֹבֵל בָּהֶן פְּתוּ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַתְּבַשִּׁיל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֵא הוּא הִילְמִי, בֵּין מְרַבָּה וּבֵין מְעֵט. וְאֵלוֹ הֵן מִי מְלַח הַמִּתְרִיו, נוֹתֵן שָׁמֶן בַּתְּחִלָּה לְתוֹךְ הַמִּים אוֹ לְתוֹךְ הַמְּלַח:

פרק יד - משנה ג

אֵין אוֹכְלִין אֲזוּב יוֹן בְּשַׁבָּת, לְפִי שְׁאִינוֹ מֵאֲכֹל בְּרִיאִים, אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֶזֶר וְשׁוֹתָה אֲבוּב רוּעָה. כָּל הָאֲכָלִין {ו} אוֹכֵל אָדָם לְרַפּוּאָה, וְכָל הַמְּשַׁקֵּין שׁוֹתָה, חוּץ מִמֵּי דְקָלִים וְכוּס עֶקְרִים {ז}, מִפְּנֵי שֶׁהֵן לִירוּקָה. אֲבָל שׁוֹתָה הוּא מִי דְקָלִים לְצִמָּאוֹ, וְסָדָ שָׁמֶן עֶקְרִין {ח} שְׁלֹא לְרַפּוּאָה:

פרק יד - משנה ד

הַחוּשֵׁשׁ בְּשַׁנְיָו, לֹא יִגְמַע בָּהֶן אֶת הַחֲמֵץ, אֲבָל מְטַבֵּל הוּא כְּדָרְכּוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא. הַחוּשֵׁשׁ בְּמִתְנָיו, לֹא יִסוּדָ יֵין וְחֲמֵץ, אֲבָל סָדָ הוּא אֶת הַשָּׁמֶן, וְלֹא שָׁמֶן וָרֵד. בְּנֵי מְלָכִים סָכִין שָׁמֶן וָרֵד עַל מַכּוֹתֵיהֶן, שָׁכֵן דְרַכָּס לְסוּדָ בַּחֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם:

פרק טו - משנה א

אלו קשרים שחביב עליהן, קשר הגמלין וקשר הספנין. וכשם שהוא חביב על קשורן כך הוא חביב על התרן. רבי מאיר אומר, כל קשר שהוא יכול להתירו באחת מידי, אין חביבין עליו:

פרק טו - משנה ב

יש לה קשרים שאין חביב עליהן כקשר הגמלין וכקשר הספנין. קושרת אשה מפתח חלוקה [א], וחויטי סבכה [ג] ושל פסיקיא [ד], ורצועות מנעל וסנדל [ה], ונודות יין ושמן, וקדרה של בשר. רבי אליעזר בן יעקב אומר, קושרין לפני הבהמה [ז] בשביל שלא תצא. קושרין דלי בפסיקיא, אבל לא בחבל. רבי יהודה מתיר. כלל אומר רבי יהודה, כל קשר שאינו של קימא, אין חביבין עליו:

פרק טו - משנה ג

מקפלין [י] את הכלים אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ומציעין [יא] את המטות מילי שבת לשבת, אבל לא משבת למוצאי שבת. רבי ישמעאל אומר, מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת, וחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. (אבל לא של יום הכפורים בשבת). רבי עקיבא אומר [יד] לא של שבת קרבין [טו] ביום הכפורים, ולא של יום הכפורים קרבין בשבת:

פרק טז - משנה א

כָּל כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ מִצִּילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַדְּלָקָה, בֵּין שְׁקוֹרִין בָּהֶן וּבֵין שְׂאִין קוֹרִין בָּהֶן. וְאֵף עַל פִּי שְׁכֵתוּבִים בְּכָל לְשׁוֹן, טְעוּנִים גְּנִיזָה. וּמִפְּנֵי מָה אֵין קוֹרִין בָּהֶן, מִפְּנֵי בְטוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ. מִצִּילִין תִּיק הַסֵּפֶר עִם הַסֵּפֶר, וְתִיק הַתְּפִלִּין עִם הַתְּפִלִּין, וְאֵף עַל פִּי שְׂיֵשׁ בְּתוֹכָן מְעוֹת. וְלִהְיֶכָן מִצִּילִין אוֹתָן, לְמַבּוּי שְׂאִינוֹ מִפְּלֵשׁ. בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר, אֵף לְמִפְּלֵשׁ:

פרק טז - משנה ב

מִצִּילִין מְזוּן שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת **[ב]**, הֵרְאוּ לְאָדָם לְאָדָם, הֵרְאוּ לְבַהֲמָה לְבַהֲמָה. כִּיצַד. נִפְלָה דְלָקָה בְּלִילֵי שַׁבָּת, מִצִּילִין מְזוּן שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת, בְּשַׁחֲרִית, מִצִּילִין מְזוּן שְׁתֵּי סְעֻדוֹת, בְּמִנְחָה, מְזוּן סְעֻדָה אַחַת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, לְעוֹלָם מִצִּילִין מְזוּן שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת:

פרק טז - משנה ג

מִצִּילִין סַל מְלֵא כִכָּרוֹת, וְאֵף עַל פִּי שְׂיֵשׁ בּוֹ מֵאָה סְעֻדוֹת, וְעַגוּל שֶׁל דְּבִלָּה, וְחֲבִית שֶׁל יַיִן. וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים, בֵּאוּ וְהִצִּילוּ לָכֶם. וְאִם הָיוּ פְקָחִין, עוֹשִׂין עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן אַחַר הַשַּׁבָּת. לִהְיֶכָן מִצִּילִין אוֹתָן, לְחֹצֵר הַמְּעֻרְבֵת. בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר, אֵף לְשְׂאִינָה מְעֻרְבֵת:

פרק טז - משנה ד

וְלָשֶׁם מוֹצִיא כָּל כְּלֵי תְשֻׁמִישׁוֹ, וְלוֹבֵשׁ כָּל מָה שְּׂיִכּוֹל לְלָבֵשׁ, וְעוֹטֵף כָּל מָה שְּׂיִכּוֹל לְעֵטֹף. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, שְׂמֹנֶה עֶשֶׂר כְּלִים. וְחוֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא [ז], וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים, בְּאוֹ וְהֶצִּילוּ עִמִּי:

פרק טז - משנה ה

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּנָּס אוֹמֵר, פּוֹרְסִין עוֹר שֶׁל גְּדִי [ט] עַל גְּבִי שְׂדֵה תַבָּה וּמְגַדֵּל שְׂאֵחָה בְּהֵן אֶת הָאוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַרֵּד [י]. וְעוֹשִׂין מְחַצָּה בְּכָל הַכְּלִים, בֵּין מְלֵאִים בֵּין רִיקָנִים, בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא תֵעָבֵר הַדִּלְקָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכָלִי חָרָס חֲדָשִׁים מְלֵאִין מַיִם, לְפִי שֶׁאֵין יְכוּלִין לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר וְהֵן מִתְבַּקְּעִין וּמְכַבִּין אֶת הַדִּלְקָה:

פרק טז - משנה ו

נִכְרִי שֶׁבָּא לְכַבּוֹת, אֵין אוֹמְרִים לוֹ כִּיָּה וְאֵל תִּכְבֶּה, מִפְּנֵי שֶׁאֵין שְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן, אֲבָל קָטָן שֶׁבָּא לְכַבּוֹת, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁשְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן [יא]:

פרק טז - משנה ז

כּוֹפִין קְעָרָה עַל גְּבִי הַנֵּר בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא תִאָּחַז בְּקוֹרָה, וְעַל צוּאָה שֶׁל קָטָן, וְעַל עֶקְרֵב שֶׁלֹּא תִשָּׂד. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה בָּא לְפָנֵי רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי בְּעָרֵב, וְאָמַר, חוֹשְׁשֵׁנִי לוֹ מִחַטָּאת:

פרק טז - משנה ח

נְכָרֵי שְׁהַדְלִיק אֶת הַנֵּר, מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשָׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר. מִלֵּא מַיִם לְהַשְׁקוֹת בְּהִמְתּוֹ [טז], מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשָׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר. עָשָׂה גוֹי כָּבֵשׁ [טז] לֵירֵד בּוֹ, יוֹרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשָׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר. מִעֲשָׂה בְּרַבּוֹן גְּמֻלְיָאֵל וְזֻקְנִים שֶׁהָיוּ בָּאֵין בְּסַפִּינָה, וְעָשָׂה גוֹי כָּבֵשׁ לֵירֵד בּוֹ, וְיֵרְדוּ בּוֹ רַבּוֹן גְּמֻלְיָאֵל וְזֻקְנִים:

פרק יז

פרק יז - משנה א

כָּל הַפְּלִים נֹטְלִין בְּשַׁבַּת וְדִלְתוֹתֵיהֶן עִמָּהֶן, אֵף עַל פִּי שְׁנַתְּפָרְקוּ בְּשַׁבַּת [ב]. שְׂאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבַּיִת, לְפִי שְׂאִינָן מִן הַמּוֹכֵן:

פרק יז - משנה ב

נוֹטֵל אָדָם קֶרֶנֶס לְפָצַע בּוֹ אֶת הָאֶגּוּזִים, וְקֶרֶדֶס לְחַתֵּךְ אֶת הַדְּבֵלָה. מְגֵרָה, לְגֵרֵר בָּהּ אֶת הַגְּבִינָה. מְגֵרְפָה, לְגֵרֵף בָּהּ אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת. אֶת הַרְחַת וְאֶת הַמְזִלְג, לְתַת עָלָיו לְקַטֵּן. אֶת הַכּוּשׁ וְאֶת הַכַּרְפֵּר, לְתַחַב בּוֹ. מַחַט שֶׁל יָד, לְטַל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ, וְשֶׁל סְקָאִים, לְפַתַח בּוֹ אֶת הַדְּלֵת:

פרק יז - משנה ג

קנה של זיתים, אם יש קשר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין מקבל טמאה. בין כך ובין כך, נטל בשבת:

פרק יז - משנה ד

רבי יוסי אומר, כל הכלים נטליו, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרשה. כל הכלים נטליו לצרף ושלא לצרף. רבי נחמיה אומר, אין נטליו אלא לצרף:

פרק יז - משנה ה

כל הכלים הנטליו בשבת, שבריהו נטליו עמהו, ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה. שברי ערבה, לכסות בהן את פי החבית. שברי זכוכית, לכסות בהן את פי הפך. רבי יהודה אומר, ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכתן. שברי ערבה, לצוק לתוכן מקפה. ושל זכוכית לצוק לתוכן שמו:

פרק יז - משנה ו

האבן שבקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה. ואם לאו, אין ממלאין בה. זמורה שהיא קשורה {ה} בטפח, ממלאין בה בשבת:

פרק יז - משנה ז

פֶּקֶק הַחֲלוּן, רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, בְּזֶמַן שֶׁהוּא קָשׁוּר וְתִלּוּי, פּוֹקֵקִין בּוֹ, וְאִם לֹא, אֵין פּוֹקֵקִין בּוֹ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, בֵּין קָדָּ וּבֵין קָדָּ פּוֹקֵקִין בּוֹ:

פרק יז - משנה ח

כָּל כְּסוּיֵי הַפְּלִים שְׂיֵשׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נְטָלִים בְּשֶׁבֶת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים. בְּכֶסוּי קַרְקַע, אֲבָל בְּכֶסוּי הַפְּלִים, בֵּין קָדָּ וּבֵין קָדָּ נְטָלִים בְּשֶׁבֶת:

פרק יח

פרק יח - משנה א

מִפְּנֵין אֶפְלוּ אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ קִפּוֹת **[ב]** שֶׁל תְּבֻן וְשֶׁל תְּבוּאָה מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים וּמִפְּנֵי בְּטוּל בֵּית הַמְּדַרְשׁ, אֲבָל לֹא אֶת הָאוֹצָר. מִפְּנֵין תְּרוּמָה טְהוֹרָה, וּדְמַאי, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וְהַתְּרֵמוֹס הַיָּבֵשׁ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְאָכֵל לְעֵנִיִּים. אֲבָל לֹא אֶת הַטָּבֵל **[ד]**, וְלֹא מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, וְלֹא אֶת הַלּוּף, וְלֹא הַחֲרָדֵל. רַבּוֹן שְׂמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מַתִּיר בְּלוּף, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְאָכֵל עוֹרְבִין **[ו]**:

פרק יח - משנה ב

חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים, אם התקינן למאכל בהמה, מטלטלין אותן. ואם לאו, אין מטלטלין אותן. כופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שייעלו ויירדו. תרנגלת שברחה, דוחין אותה עד שתכנס. מדדין **ה** עגלין וסיחין ברשות הרבים. אשה מדדה את בנה. אומר רבי יהודה, אימתי, בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת, אבל אם היה גורר, אסור **י**:

פרק יח - משנה ג

אין מילדין את הבהמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממקום למקום, ומחללין עליה את השבת **יא**, וקושרין את הטבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה **יב** עושין בשבת:

פרק יט

פרק יט - משנה א

רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת **ב** מגלה. ובסכנה, מכסהו על פי עדים **ג**. ועוד אומר רבי אליעזר, כורתין עצים לעשות פחמין ולעשות כלי ברזל. כלל אומר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

פרק יט - משנה ב

עוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי [ד] מִיֵּלֶה בְּשַׁבָּת, מוֹהֲלִין, וּפּוֹרְעִין, וּמוֹצְצִין, וְנוֹתְנִין עָלֶיהָ אֶסְפְּלָגִית וְכַמוֹן. אִם לֹא שָׁחַק מֵעֶרֶב שַׁבָּת, לוֹעֵס בְּשֵׁנָיו וְנוֹתֵן. אִם לֹא טָרַף יַיִן וְשֶׁמֶן מֵעֶרֶב שַׁבָּת, יִנְתֵּן זֶה בְּעֶצְמוֹ וְזֶה בְּעֶצְמוֹ. וְאִין עוֹשִׂין לָהּ חֲלוּק לְכַתְחֻלָּה, אֲבָל כּוֹרֵף עָלֶיהָ סְמָרְטוּט. אִם לֹא הִתְקִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת, כּוֹרֵף עַל אֲצִבְעוֹ וּמְבִיא, וְאֶפְלוֹ מְחַצֵּר אַחֲרָת:

פרק יט - משנה ג

מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן, בֵּין לְפָנֵי הַמַּיִלָה וּבֵין לְאַחַר הַמַּיִלָה, וּמְזַלְפִין [ה] עָלָיו בַּיָּד, אֲבָל לֹא בְּכָלֵי. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר, מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לד) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כְּאָבִים. סָפַק וְאֵנְדְרוּגִינוֹס אִין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת, וְרַבִּי יְהוּדָה מֵתִיר בְּאֵנְדְרוּגִינוֹס:

פרק יט - משנה ד

מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי תִינּוּקוֹת, אֶחָד לְמוֹל אַחַר הַשַּׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בְּשַׁבָּת, וְשָׂכַח וּמָל אֶת שֵׁל אַחַר הַשַּׁבָּת בְּשַׁבָּת, חָיִב [ו]. אֶחָד לְמוֹל בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בְּשַׁבָּת, וְשָׂכַח וּמָל אֶת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת בְּשַׁבָּת, רַבִּי אֶלְיָעָזָר מְחַיֵּב חֲטָאֵת, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

פרק יט - משנה ה

קָטָן נְמוֹל לְשִׁמְנָה, לְתַשְׁעָה, וְלַעֲשָׂרָה, וּלְאַחַד עָשָׂר, וְלִשְׁנַיִם עָשָׂר, לֹא פְחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. הָא פִּיצַד. כְּדַרְכוֹ, לְשִׁמְנָה. נוֹלַד לְבֵין הַשְּׁמֻשׁוֹת, נְמוֹל לְתַשְׁעָה.

בין השמשות של ערב שבת, נמול לעשרה. יום טוב {ז} לאחר השבת, נמול
לאחד עשר. שני ימים טובים של ראש השנה {ח}, נמול לשניים עשר. קטן
החולה, אין מוהלן אותו עד שיבריא:

פרק יט - משנה ו

אלו הן ציצין המעכבין את המילה, בשר החופה את רב העטרה. ואינו
אוכל בתרומה. ואם היה בעל בשר, מתקנו מפני מראית העין. מל ולא
פרע {י} את המילה, כאלו לא מל:

פרק כ

פרק כ - משנה א

רבי אליעזר אומר, תולין את המשמרת ביום טוב, ונותנין לתלויה בשבת.
וחכמים אומרים, אין תולין את המשמרת ביום טוב, ואין נותנין לתלויה
בשבת, אבל נותנין לתלויה ביום טוב:

פרק כ - משנה ב

נותנין מים על גבי השמרים בשביל שיצלו, ומסננין את היין בסודרין
ובכפיפה מצרית, ונותנין ביצה במסננת של חרדל, ועושין אנומלין בשבת.
רבי יהודה אומר, בשבת, בכוס, ביום טוב, בלגין, ובמועד, בחבית. רבי

צדוק, אומר, הכל לפי האורחין:

פרק כ - משנה ג

אין שורין את החלתית בפושרין, אבל נותן לתוך החמץ. ואין שורין את הפרשינין ולא שפין (ג) אותן, אבל נותן לתוך הכברה או לתוך הפלפלה. אין כוברין את התבן בכברה, ולא תתנו על גבי מקום גבוה בשביל שיירד המץ, אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האבוס:

פרק כ - משנה ד

גורפין מלפני הפטם, ומסלקין לצדדיו מפני הרעי, דברי רבי דוסא. ונחמים אוסרין. נוטלין מלפני בהמה זו ונותנין לפני בהמה זו בשבת:

פרק כ - משנה ה

הקש שעל גבי המטה, לא ינענעו בידו, אלא מנענעו בגופו. ואם היה מאכל בהמה, או שהיה עליו פר או סדין, מנענעו בידו. מכבש של בעלי בתים, מתירין, אבל לא כובשין. ושל כובסין, לא יגע בו. רבי יהודה אומר, אם היה מתר מערב שבת, מתיר את פלו ושומוטו:

פרק כא

פרק כא - משנה א

נוטל אדם את בנו והאבן בידו [א], וכלפלה והאבן בתוכה. ומטלטלין [ה] תרומה טמאה עם הטהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמע באחד ומאה:

פרק כב - משנה ב

האבן שעל פי החבית, מטה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביה ומטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר [ז], נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה:

פרק כג - משנה ג

בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוזין פחות מפזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. וחכמים אומרים בין כף ובין כף, נטל בשבת, ואינו מקבל טמאה:

פרק כד - משנה ד

פרק כב - משנה א

חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעדות, ואומר לאחרים, באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכליו, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקו מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתיר:

פרק כב - משנה ב

כל שפא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן, ודגים מלוחים קטנים וקוליס האספנין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן:

פרק כב - משנה ג

שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפון לעשות כלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זפאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת:

פרק כב - משנה ד

נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים **(ה)** בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שוטחן בחמה, אבל לא קנגד העם:

פרק כב - משנה ה

הָרוּחַ בְּמִי מְעָרָה {ז} וּבְמִי טְבֵרְיָא וְנִסְתַּפֵּג, אֶפְלוּ בְעֶשֶׂר אֱלוֹנִטִיאוֹת, לֹא יִבְיֵאִם בְּיָדוֹ {ט}. אֲבָל עֶשְׂרָה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֱלוֹנִטִית אַחַת פְּנִיָהֶם וְרַגְלֵיהֶם, וּמְבִיאִין אוֹתָהּ בְּיָדוֹ:

פרק כב - משנה ו

סָכִין וּמְשֻׁמְשֵׁין בְּבְנֵי מַעִים, אֲבָל לֹא מִתְעַמְלִין וְלֹא מִתְגָּרְדִין. אֵין יוֹרְדִין לְקוֹרְדִימָה, וְאֵין עוֹשִׂין אֶפְקִטוּזִין, וְאֵין מְעַצְבִּין אֶת הַקָּטוֹ, וְאֵין מְחַזִּירִין אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ וְרַגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוּנָן, אֲבָל רוּחַ הוּא כְּדָרְכּוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:

פרק כג

פרק כג - משנה א

שׁוֹאֵל אָדָם מִחֲבָרוֹ כְּדֵי יֵין וְכְדֵי שְׁמֹן, וּבִלְבָד שְׁלֵא יֵאמֵר לוֹ הַלּוּנִי, וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבָרְתָּהּ כְּפָרוֹת {א}. וְאִם אֵינוּ מְאָמִינוּ, מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן לְאַחַר שֶׁבֶת. וְכֵן עָרַב פְּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּשֶׁבֶת {ג}, מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פְּסָחוֹ, וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן לְאַחַר יוֹם טוֹב:

פרק כג - משנה ב

מונה אדם את אורחיו ואת פרפרותיו מפיו, אבל לא מן הפתב. ומפיס עם בניו ועם בני ביתו על השלחן, ובלבד שלא יתפון לעשות מנה גדולה פנגד קטנה, משום קבא [ט]. ומטילין חלשים [י] על הקדשים ביום טוב [יא], אבל לא על המנות:

פרק כג - משנה ג

לא ישכר אדם פועלים בשבת, ולא יאמר אדם לחברו לשכר לו פועלים. אין מחשיבין [יד] על התחום לשכר פועלים ולהביא פרות, אבל מחשיבין הוא לשמר, ומביא פרות בידו. כלל אמר אבא שאול, כל שאני זכאי באמירתו, רשאי אני להחשיבין עליו:

פרק כג - משנה ד

מחשיבין על התחום לפקח על עסקי כלה, ועל עסקי המת להביא לו ארון ותכריכין. גוי שהביא חלילין בשבת, לא יספד בהן ישראל, אלא אם כן באו ממקום קרוב. עשו לו ארון וחקרו לו קבר, יקבר בו ישראל [יח], ואם בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית:

פרק כג - משנה ה

עושין כל צרכי המת, סכין ומדיחין אותו, ובלבד שלא יזיזו בו אבר. שומטין את הכר מתחתיו ומטילין אותו על החל בשביל שימתין. קושרים את הלחי, לא שיעלה, אלא שלא יוסיף. וכן קורה שנסברה, סומכין אותה בספסל או בארכות [כב] המטה, לא שתעלה, אלא שלא תוסיף. אין מעמזין [כג] את המת בשבת, ולא בחל עם יציאת נפש. והמעמץ עם

יציאת, נפש, הרי, זה, שופך, דמים:

פרק כד

פרק כד - משנה א

מי שהחשיך בדרך, נותן פיסו לנכרי, ואם אין עמו נכרי, מניחו על החמור. הגיע לחצר החיצונה, נוטל את הפלים הנטליו בשבת, ושאינו נטליו בשבת, מתיר את החבליים, והשקין נופליו מאליהם:

פרק כד - משנה ב

מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה, ומפספסים את הפפין, אבל לא את הזרין. אין מרסקין לא את השחת ולא את החרובין {ה} לפני בהמה, בין דקה בין גסה. רבי יהודה מתיר בחרובין לדקה:

פרק כד - משנה ג

אין אובסין {ו} את הגמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין {ז}. ואין ממרים את העגלים, אבל מלעיטין. ומהלקטין לתרנגולין. ונותנין מים למרסן, אבל לא גובלים. ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשבת, אבל נותנין לפני אונים ותרנגולים ולפני יוני הרדסיות:

פרק כד - משנה ד

מִחֲתָכִין אֶת הַדְּלוּעִין לְפָנֵי הַבְּהֵמָה, וְאֶת הַנְּבֵלָה לְפָנֵי הַכְּלָבִים. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִם לֹא הִיְתָה נְבֵלָה מְעָרֵב שַׁבָּת, אֲסוּרָה, לְפָנֵי שְׂאִינָה מִן הַמוֹכָן:

פרק כד - משנה ה

מִפִּירִין נְדָרִים בְּשַׁבָּת, וְנִשְׁאָלִין לְדַבְּרִים שֶׁהוּן לְצַרְדָּה הַשַּׁבָּת. פּוֹקֵקִין אֶת הַמָּאוֹר, וּמוֹדְדִין אֶת הַמְטָלִית וְאֶת הַמְקוּוֹה. וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק וּבִימֵי אָבִא שְׂאוּל בֶּן בְּטַנִּית, שֶׁפָּקְדוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ, וְקִשְׂרוּ אֶת הַמְקַדָּה בְּגָמִי, לִידַע אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח אִם לֹאוֹ. וּמַדְבְּרִיָּהוּן לְמַדְנֹו, שְׂפוֹקֵקִין וּמוֹדְדִין וְקוֹשְׂרִין בְּשַׁבָּת: